

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2007. évi október hó 9. napján megtartott nyilvános ülés, és az október hó 29. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és a 2007. évi november hó 5. napján nyilvánosan kihirdetette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt az **I.rendű vádlott és társa** ellen indított büntetőügyben a Baranya Megyei Bíróság 7.B.333/2006/138. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg.

Az I.rendű vádlott élet elleni cselekményét előre kitervelten, aljas indokból elkövetett emberölés büntettének minősíti.

A főbüntetés tartamát 18 (tizennyolc) évi fegyházra enyhíti.

A szabadságvesztésbe a 2007. május 4. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban eltöltött időt beszámítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy a II.rendű vádlott helyesen 2003. május 26. napjától 2003. május 28. napjáig volt őrizetben, amelyet a bíróság a kiszabott szabadságvesztésbe, annak végrehajtása esetén beszámítani rendel.

Az I.rendű vádlottat terhelő bűnügyi költség összege helyesen 571.986 (ötszázhetvenegyezer-kilencszáznolcvanhat) forint.

Kötelezi a II.rendű vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 39.600 (harminckilencezer-hatszáz) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Baranya Megyei Bíróság 7.B.333/2006/138. számú, 2007. május 4. napján kelt ítéletével I.rendű vádlottat előre kitervelten nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette, és lőfegyverrel visszaélés büntette miatt halmazati büntetésül életfogytig tartó fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy az I.r. vádlott legkorábban 30 év múlva bocsátható feltételes szabadságra.

A II.rendű vádlottat lőfegyverrel visszaélés büntette miatt 1 év 6 hó börtönre ítélte. A II.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetést 3 évi próbaidőre felfüggesztette.

Rendelkezett az I.r. vádlott esetében az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, és kötelezte a vádlottakat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlottak és védőik felmentésért jelentettek be fellebbezést. Fellebbezésének írásbeli indokolásában és felszólalásában az I.r. vádlott védője másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattel megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság túlnyomórészt az eljárási szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást és ennek alapján alapvetően helyes tényállást állapított meg.

A megállapított tényállás részbeni megalapozatlansága iratellenességen, illetve téves ténybeli következtetésen alapul, ez a megalapozatlanság az iratok tartalma alapján, és helyes ténybeli következtetéssel kiküszöbölhető volt. Ugyanígy lehetőség volt a másodfokú eljárás során részbizonyítás keretében a megyei bíróság által elkövetett eljárási szabálysértések korrigálására is.

A megállapított tényállást a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az alábbiakkal egészítette ki és pontosította.

1./

Az I.rendű vádlott büntetett előéletű:

- A Szentendrei Városi Bíróság B.257/1990/2. számú, 1990. november 13. napján jogerős határozatában az 1990. augusztus 21. napján elkövetett ittas járművezetés vétsége miatt a vádlottal szemben 8.000 forint pénzbüntetést és 1 év közúti járművezetéstől eltiltást szabott ki (Pécsi Ítéltábla Bf.I.156/2007/22. szám).

- A Somogy Megyei Bíróság Katonai Tanácsa KB.II.104/2000. számú, 2000. október 26. napján jogerős határozatával a vádlottat szolgálati visszaélés vétsége miatt megrovásban részesítette (nyomozati iratok 1921. oldal).

2./

Mellőzi az elsőfokú ítélet 5. oldal 2. bekezdésének a második mondatát.

Téves ugyanis az elsőfokú bíróságnak a házastársi közös vagyon megszüntetésével kapcsolatos álláspontja. A házastársi közös vagyon megosztása esetén a közös tulajdon megszüntetésére vonatkozó szabályokat kell alkalmazni. A Ptk.148.§-a, valamint a PK 10. számú állásfoglalás értelmében, ha a felek nem tudnak megállapodni a közös vagyon megszüntetésének módjában, a bíróság árverési értékesítést rendel el. Ilyen esetben igazságügyi szakértő véleménye alapján a bíróság ítéletében állapítja meg az ingatlan legkisebb vételárát, és annál alacsonyabb összegért azt nem lehet értékesíteni. Ez esetben csupán az eljárási költségek emelkedésével kell számolni. A közös tulajdon megszüntetésével kapcsolatosan N. V. M.-t tehát nem fenyegette az a veszély, hogy egy esetleges árverési értékesítés miatt vagyoni jutója csökken. Legfeljebb attól kellett tartania, hogy az eljárás a sértett magatartása miatt elhúzódik, az őt törvényesen megillető vagyonrészhez csak hosszabb pereskedés és végrehajtási eljárás után jut hozzá.

3./

Mellőzi az elsőfokú ítélet 6. oldalának 2-7. bekezdését és helyette a következőket állapítja meg:

Ilyen előzmények után 1999. év végén, 2000. év elején az I. r. vádlottban felmerült, hogy a sértettet megöli. Az I.rendű vádlott a sértett megölésével kapcsolatos gondolatairól beszélt **1.számú tanúnak**, aki a vádlottal folytatott beszélgetéseiről beszámolt **2.számú tanúnak**.

A megyei bíróságnak a másodfokú bíróság által mellőzött ténymegállapításai téves ténybeli következtetéseken alapulnak, ami az I.r. vádlottnak a sértett megölésével kapcsolatos tudattartamát illeti.

Az 1.számú és 2.számú tanúk vallomásából csupán arra vonható le megalapozott következtetés, hogy az I.r. vádlottban felmerült a sértett megölésének gondolata, de erre vonatkozóan kialakult szándéka még nem volt. Azt ugyanis határozottan egyik tanú sem állította, hogy a vádlott a velük folytatott beszélgetések során a sértett megöléséről, mint határozott, végleges szándékáról beszélt volna.

Ugyancsak téves következtetésen alapul az a megállapítás is, hogy az I.r. vádlott 1999. év végén, vagy 2000. év elején egy régi típusú Audi gépkocsit vett, amihez **3.számú tanúval** két darab horvát rendszámot lopatott el, és ezzel utazott V. községbe.

A gépjármű-nyilvántartás adatai szerint P. település környékén egyetlen ilyen rozsdabarna Audi 100-as gépkocsi volt forgalomban. A frsz-ú gépkocsi tulajdonosa **4.számú tanú** p.....i lakos volt. A nyomozás során kihallgatott tanúk vallomásai alapján azonban megállapítható, hogy a frsz-ú gépkocsit az I.r. vádlott sohasem használta.

Okirati bizonyítékok cáfolják **3.számú tanúnak** a horvát rendszám eltulajdonításával kapcsolatos vallomását. A tanú vallomása szerint az I.r. vádlott kérte meg őt, hogy

szerezzen neki külföldi rendszámot, amiért cserébe az I.r. vádlott egy gyorsajtásos ügyét elrendezte.

A nyomozati iratok 1335. oldalán található szabálysértési feljelentésből megállapítható, hogy **3.számú tanú**val szemben 2000. január 29. napján intézkedtek rendőrök közlekedési szabályok megszegése miatt.

Ugyanakkor a nyomozati iratok 1331. oldalán található feljelentés szerint M. F. bosnyák állampolgár Opel Omega gépkocsijának-E-..... forgalmi rendszámát - amelyről a tanú is beszélt - H..... településen ismeretlen személy 2000. január 21. napját megelőzően ellopta. Ezek a bizonyítékok cáfolják **3.számú tanú** tanúvallomását, hiszen a rendszámlopás a szabálysértési feljelentést megelőzően történt. A **3.számú tanú** pedig nem teljesíthette az I.r. vádlott kérését azt megelőzően, hogy a szívesség kérésére okot szolgáltató szabálysértés megtörtént.

4./

Az ítélet 7. oldal 7. bekezdésének második mondatát akként pontosítja, hogy **5.számú tanú** a vádbeli estén 22 óra körüli időben távozott a sértettől.

Az 5.számú tanú azt vallotta, hogy fél kilenc-kilenc óra körül érkezett a sértett lakására, ott kb. egy órát töltött, majd onnan p.....i lakására ment, ahová fél tizenegy-tizenegy óra tájban érkezett. (nyomozati iratok 1663. oldal) Ezekből az adatokból - a P.....-V..... közötti 40 km-es távolságra figyelemmel - csupán annyit lehet megállapítani, hogy a tanú a sértett lakásáról 22 óra körüli időben távozott.

5./

Az ítélet 7. oldalának 8. bekezdéséből mellőzi annak megállapítását, hogy az I.r. vádlott a korábban birtokába jutott és lopott horvát rendszámmal felszerelt Audi gépkocsival ment V.....ba; ehelyett a másodfokú bíróság azt állapítja meg, hogy az I.r. vádlott gépkocsival ment V.....ba.

A 3./ pontban kifejtettek miatt szükségessé vált az ítélet 7. oldal 8. bekezdésének pontosítása is.

6./

Mellőzi az ítélet 7. oldal 9. bekezdésének utolsó mondatát, a 10. bekezdést, továbbá a 8. oldal 1. bekezdését és helyette a következőket állapítja meg:

A házban az I.r. vádlott 7 lövést adott le a sértettre, illetve a dulakodás során egy alkalommal egy tompa tárggyal a nyakán megütötte. A sértett a halántékát ért lövés pillanatában még állt, a további lövések a már magatehetetlenül fekvő sértettet érték.

A fentiekben írt tényállás módosítás azért szükséges, mert a megyei bíróságnak e körben tett megállapításai feltételezéseken alapulnak.

A helyszíni szemle adataiból az állapítható meg, hogy az elkövetőt a sértett engedte be, ugyanis erőszakos behatolásra utaló nyomot nem találtak. Semmiféle adat nincs azonban arra, hogy a házban az események miként zajlottak le. Sem a lövések

sorrendjére, sem a dulakodás részleteire nincs olyan bizonyíték, amelyből az elkövetés egyes mozzanatait kétséget kizáró módon rekonstruálni lehetne.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján ténszerűen csak annyi állapítható meg, hogy a sértett a halántékát ért lövés pillanatában még állt, a többi lövés a már magatehetetlenül fekvő sértettet érte.

Mindezek alapján bizonyossággal csupán azt lehet tényként rögzíteni, hogy az I.r. vádlott és a sértett dulakodtak egymással, amelynek során az I.r. vádlott egy alkalommal egy tompa felületű tárggyal a nyakán megütötte a sértettet és 7 lövést leadott rá.

7./

Az ítélet 10. oldalán a sértett sérüléseivel kapcsolatos megállapításokat - az igazságügyi orvosszakértői véleményre figyelemmel - az alábbiakkal egészíti ki:

Az 1. és 7. számmal jelzett lövés külön-külön is halálos volt, az 5. és 6. számú lövések szintén külön-külön életveszélyes sérülést okoztak.

8./

A 10. oldal utolsó bekezdését akként pontosítja, hogy N. V. M. az ingatlant 2000. év októberében adta el.

A fentiek szerint kiegészített és pontosított tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A védelem eljárási szabálysértésekre hivatkozva támadta az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az I.r. vádlott és védője a nyomozás megszüntetését követően a nyomozásfolytatás elrendelésének a törvényességét, ebből adódóan pedig a jogszerűtlenül folytatott nyomozás során beszerzett bizonyítékok felhasználhatóságát vitatta. A védő álláspontja szerint a nyomozás továbbfolytatásának elrendeléséről szóló határozat nem felel meg az eljárási szabályoknak, mert a rendőrség a nyomozás folytatását nem rendelhette volna el. A védő hivatkozott a nyomozás idején hatályban volt 1973. évi I. tv. 141.§ (2) bekezdésére, amely szerint a nyomozás továbbfolytatását csak a felettes ügyész rendelheti el, ha a nyomozás megszüntetéséről ügyész döntött.

A védői érvelés az alábbiak miatt téves.

Az I.rendű vádlott és N. V. M. ellen a nyomozást 2000. augusztus 3. napján az ügyészségi nyomozóhivatal az 1973. évi I. tv. 139.§ (1) bekezdés b) pontja alapján bizonyítottság hiányában szüntette meg, majd az eljárás folytatását 2002. május 14-én az ORFK rendelte el, hatáskörébe vonva az ügyet.

Ahogy arra az elsőfokú bíróság helyesen utalt, a nyomozás megszüntetéséről az - elkövetéskor hatályos - 1973. évi I. törvény 139.§ (1) bekezdése, míg az eljárás folytatásának elrendeléséről a 141.§ (2) bekezdése rendelkezett.

A fenti törvényhelyek összevetéséből kitűnik, hogy az eljárás folytatásáról való döntés csak akkor tartozik az ügyész - felettes ügyész - hatáskörébe, ha az eljárás megszüntetése a 139.§ (1) bekezdés a), c) és d) pontjai alapján történt. Amennyiben az eljárás megszüntetésére a b) pont alapján került sor, annak folytatásáról a nyomozó hatóság is határozhat. Az eljárás megszüntetésének a), c) és d) pontjában szabályozott esetei ugyanis jogkérdésben való döntést igényelnek, míg a b) pontban írt megszüntetési ok alkalmazása a beszerzett bizonyítékok mérlegelésén alapul. Éppen ezért garanciális okokból rendelkezett úgy a törvény, hogy a 139.§ (1) bekezdés a), c) és d) pontja alapján történt eljárás megszüntetés esetén az eljárás folytatásáról csak az ügyész határozhatott.

Erre tekintettel az ORFK eljárás folytatását elrendelő határozata - ahogy azt a megyei bíróság is megállapította - megfelelt az eljárásjogi szabályoknak.

A védelem hivatkozott arra is, hogy az ORFK nyomozást folytató osztálya az ügyben nem rendelkezett hatáskörrel, mert az ügy gyanúsította, az I.rendű vádlott a bűncselekmény elkövetésekor hivatásos rendőrtiszt volt, így ellene a nyomozás lefolytatására kizárólag az ügyészségnek van hatásköre.

Helyesen utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy a nyomozás folytatásának elrendelésére ismeretlen tettes ellen került sor. Miután az I.rendű vádlottat ismételtan meggyanúsították bűncselekmény elkövetésével, az ORFK nyomozást folytató osztálya azonnal megállapította hatáskörének hiányát, és az ügyet áttette a nyomozás lefolytatására kijelölt Fővárosi Ügyészségi Nyomozó Hivatalnak.

Az ismeretlen tettes ellen indult eljárás lefolytatására az elkövetéskor hatályos és a jelenleg hatályos Be. általános rendelkezései az irányadók. A Be.29.§ e) pontja - mely szerint a rendőrség és a polgári nemzetbiztonsági szolgálatok hivatásos állományú tagja által elkövetett, nem katonai büntetőeljárásra tartozó bűncselekmény esetén a nyomozást kizárólag az ügyészség végzi - csak azt követően irányadó, ha az ügyben konkrét gyanúsított van. Jelen esetben tehát az általános hatáskörű nyomozó hatóság eljárhatott az ügyben, egészen addig, amíg az I.rendű vádlottal az alapos gyanút ismételtan nem közölték.

A védő eljárásjogi kifogásai tehát nem megalapozottak, a nyomozás elrendelése és lefolytatása törvényes volt, az így beszerzett bizonyítékok törvényessége nem kérdőjelezhető meg.

A fentieken túl az I.r. vádlott védője több okból nem látta felhasználhatónak a titkosszolgálati eszközökkel beszerzett bizonyítékokat.

Álláspontja szerint titkos információgyűjtésre csak 2002. május 14. napjáig, a nyomozás folytatásának elrendelése előtt lett volna lehetőség; a titkosszolgálati eszközök alkalmazását a bíróság 2002. május 21. napján 00 óráig engedélyezte, ezért a 2002. május 21. napján 16 óra 57 perckor rögzített beszélgetés

bizonyítékként nem értékelhető; eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a védői indítvány ellenére nem rendelte el a titkosszolgálati eszközökkel rögzített felvételek tárgyaláson történő meghallgatását.

Ezzel kapcsolatosan a másodfokú bíróság az alábbiakat tartja szükségesnek kiemelni.

A bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtést sem a korábbi, sem a jelenleg hatályos Be. nem szabályozza, arról a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény rendelkezik. Titkos információgyűjtést az 1998. évi XIX. törvény hatálybalépéséig, 2003. július 1. napjáig, a nyomozás elrendelését megelőzően és azt követően is lehetett folytatni. Ezzel szemben a hatályos eljárásjogi törvény 200.§ (4) bekezdése értelmében bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtésre csak a nyomozás elrendelése előtt van lehetőség, ezt követően a Be. által szabályozott titkos adatszerzésre kerülhet sor.

Mivel jelen ügyben a titkos információgyűjtés engedélyezésére és lefolytatására 2003. július 1. napját megelőzően került sor, ezért téves az a védői érvelés - ahogy arra az elsőfokú bíróság helyesen utalt -, hogy arra csak a nyomozás elrendelése előtt lett volna lehetőség. A titkos információgyűjtés engedélyezése és lefolytatása megfelelt az eljárás lefolytatásakor hatályos szabályozásnak, ezért az így beszerzett bizonyítékok felhasználásának - az alábbiakban írtak kivételével - nincs törvényes akadálya.

A titkos információgyűjtést - ennek keretében a II.rendű vádlott lakásának titkos megfigyelését és az ott történtek rögzítését - a bíróság engedélyezte, majd a különleges eszköz igénybevételét a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 71.§ (3) bekezdésében meghatározott 90 napos határidőn belül, 2002. május 21. napjának 00 órájáig meghosszabbította. Ténylegesen azonban a hatóság a titkosszolgálati eszközök alkalmazását az engedélyezett határidőn túl, 2002. május 21. napjának 24 órájáig folytatta.

A bíróság ezt követően - közel egy év múlva -, 2003. április 4. napján a különleges eszköz igénybevételének meghosszabbításáról hozott végzését kijavította. A kijavító végzés szerint az engedély 2002. május 21. napjának 24 órájáig szólt.

A megyei bíróság ítéletének indokolásában kifejtettek szerint a kijavító végzés megfelel az eljárási szabályoknak, annak felülvizsgálata a perbíróság által eljárásjogilag sem lehetséges.

Ez a jogi álláspont két okból is téves.

A nyomozás során a bíróság a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 71.§ (3) bekezdésében meghatározott 90 napos határidőn belül törvényesen hosszabbította meg a különleges eszköz alkalmazásának lehetőségét. Miután a rendőrségi törvény az engedélyezés, illetve a meghosszabbítás időtartamát napokban határozza meg, a bíróság a törvényi kereteken belül szabad belátása szerint állapítja meg a különleges eszköz alkalmazhatóságának határidejét. Ezért nincs alap olyan következtetés levonására, hogy a határidő megállapítása körében számelírás

történt, mert nem ellenőrizhető, hogy a bíróság ténylegesen milyen határidőt kívánt biztosítani a titkos információgyűjtés folytatására. Számelírássra legfeljebb csak abban az esetben lehet következtetni - és hozható kijavító végzés -, ha az engedélyezett időtartam meghaladja a törvényi kereteket.

Jelen esetben a határozat kijavítására - közel egy év után - az engedélyező bíróságnak tehát nem volt törvényes lehetősége.

A fentiekből következik, hogy a különleges eszközök alkalmazására kizárólag az engedélyben meghatározott időpontig, azaz 2002. május 21. napjának 00 órájáig volt lehetőség; ezt követően a titkosszolgálati eszközök alkalmazása már nem volt törvényes.

Az engedélyezett határidőt követően végzett lehallgatások eredménye így a Be.78.§ (4) bekezdése alapján bizonyítékként nem használható fel, ezért mellőzi a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet ezzel kapcsolatos megállapításait.

Téves a megyei bíróságnak az az álláspontja, miszerint a bírósági eljárásban nem vizsgálhatók a nyomozás során eljáró hatóságok, bíróság - pl. nyomozási bíró, titkos információgyűjtést engedélyező bíró - eljárási cselekményeinek, határozatainak jogszerűsége.

A Be.77.§ (1) bekezdése értelmében a bizonyítási eszközök felderítése, összegyűjtése, biztosítása és felhasználása során az eljárási törvény rendelkezései szerint kell eljárni. A 78.§ (4) bekezdése alapján nem értékelhető bizonyítékként az eljárási törvény rendelkezéseinek megszegésével beszerzett bizonyítási eszközökből származó tény.

A Be. rendelkezéseiből következik, hogy a bíróságnak a bizonyítási eljárás során kötelessége vizsgálni, hogy a nyomozás során eljáró hatóságok az eljárási cselekmények lefolytatásakor az eljárási szabályokat betartották-e, mert ennek alapján dönthető el, hogy a bizonyíték beszerzése törvényes volt-e. Így a bíróságnak állást kell foglalni pl. a nyomozási bíró által végzett eljárási cselekmények, és az ennek alapján hozott döntések törvényességéről ugyanúgy, mint jelen ügyben a titkosszolgálati eszközök engedélyezéséről döntő bíróság határozatairól. Ebben az esetben ugyanis nem egy másik bíróság ügyszóhatóság határozatának a felülbírálatáról van szó, hanem a bírósági eljárást előkészítő eljárási cselekmények törvényességének megítéléséről.

Az ilyen határozatok esetében - ellentétben az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel - eljárásjogilag kizárt a felülvizsgálati eljárás, vagy a jogorvoslat a törvényesség érdekében, mert nem ügyszóhatóság határozatokról van szó.

Nem követett el eljárási szabálysértést az elsőfokú bíróság azzal, hogy nem tette a titkosszolgálati eszközökkel készült hangfelvételeket, azok meghallgatásával a tárgyalás anyagává. Ugyanakkor elmulasztotta a felvételekről készült okiratoknak a Be.301.§ alapján történő felolvasását, amit a másodfokú bíróság részbizonyítás keretében pótol.

Eljárási szabályt sértett a megyei bíróság **6.számú tanú** és **7.számú tanú** kihallgatása során. A kiskorú tanúkat - akiknek édesanyjával létesített élettársi kapcsolata folytán az I.r. vádlott a nevelőapjuk - az elsőfokú bíróság csupán a Be.82.§ (2) bekezdésében írt vallomás-megtagadási jogra figyelmeztette. A

Btk.137.§ 6. pontja alapján a nevelt gyermek közeli hozzátartozó, ezért a Be.82.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a kiskorú tanúk abszolút vallomás-megtagadási joggal rendelkeznek. Ezért az elsőfokú eljárásban a tanúk figyelmeztetése nem volt törvényes, így az ott tett vallomásukat bizonyítékként értékelni nem lehet. Miután a kiskorú tanúk vallomására a tényállás teljes körű tisztázása érdekében szükség volt, ezért a másodfokú bíróság bizonyítást rendelt el és a már megfelelő figyelmeztetéseket követően mindkettőjüket kihallgatta.

Az elsőfokú bíróság eljárása során minden lehetséges bizonyítékot beszerzett és azokat a logika szabályainak megfelelően értékelte és mérlegelte. A vádlottakkal szembeni büntetőeljárás jellemzője a terhelő bizonyítékok viszonylag szűk köre. Ezért a bizonyítékok értékelése során a bíróságnak abban kellett állást foglalnia, hogy a terhelő bizonyítékok elegendőek-e a bűnösség megállapítására, minden kétséget kizáróan bizonyítják-e a vádlottak bűnösségét. Helyesen ismerte fel a megyei bíróság, hogy a büntetőjogi főkérdés eldöntésében nem a bizonyítékok számának, hanem azok bizonyító erejének van meghatározó szerepe.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének megismétlése nélkül a másodfokú bíróság az alábbiakat látja szükségesnek kiemelni.

Az I.r. vádlott bűnösségét alátámasztó döntő bizonyíték az elkövetés eszköze.

Az aggálytalan fegyverszakértői vélemény alapján minden kétséget kizáróan bizonyított, hogy a sértettet a nyomozó hatóság által lefoglalt pisztollyal lőtték le. Ugyancsak nem vitatottan ezt a pisztolyt a II.rendű vádlott vásárolta meg hatástalanított állapotban. A pisztolyt a II.r. vádlott visszaélesíttette, azt hangtompítóval és lézerirányzékkal szerelték fel, majd a fegyvert a II.r. vádlott 1998 nyarán eladta az I.r. vádlottnak.

Ez utóbbi megállapításokat az alábbi - elsőfokú bíróság által helyesen értékelt - bizonyítékok támasztják alá.

A lőfegyver megtalálását követően, a nyilvántartás alapján a nyomozó hatóság azonosította annak tulajdonosát, a II.r. vádlottat, ezért is került sor a II.r. vádlott tanúkénti kihallgatására. Ennek során a II.rendű vádlott két alkalommal is azt vallotta, hogy pisztolyát az I.rendű vádlottnak adta el. A rendőröknek ekkor nem volt tudomásuk arról, hogy a fegyver bármilyen módon köthető az I.r. vádlotthoz, és arról sem, hogy a II.r. vádlott élettársa rokoni kapcsolatban áll az **I.rendű vádlottal**.

A kihallgatásokat az eljárási szabályok betartása mellett folytatta le a nyomozó hatóság, a vallomások bizonyítékkénti felhasználásának nincs akadálya.

A II.r. vádlott később vallomását visszavonta, de az elsőfokú bíróság - helyesen - megváltoztatott vallomását nem fogadta el.

Vallomásának megváltoztatását a II.r. vádlott azzal indokolta, hogy tanúkénti kihallgatásakor gyógyszerek hatása alatt állt, emiatt nem volt kihallgatható állapotban. Ezt az állítását az igazságügyi orvosszakértői véleményen túl

vallomásának tartalma is cáfolja. Semmi elfogadható indoka nincs ugyanis annak, hogy a II.r. vádlott kihallgatásakor az I.r. vádlottat nevezze meg a pisztoly vásárlójaként, ha ez nem így történt, ugyanis erre semmilyen körülmény nem kényszerítette, bárki mást megnevezhetett volna.

A II.r. vádlott tanúként tett vallomását a titkosszolgálati eszközök alkalmazásával beszerzett bizonyítékok is megerősítik. A II.r. vádlott és élettársa között lezajlott és rögzített beszélgetések tartalma nem csupán azt igazolja, hogy a II.r. vádlott a pisztolyt eladta az I.rendű vádlottnak, de azt is bizonyítja, hogy a fegyvert nem hatástalanított állapotban, hanem visszaélesítve, hangtompítóval és lézerirányzékkal felszerelve adta el. A beszélgetéseket tartalmazó jegyzőkönyvek nem érthetők félre. Az eljárás során nem merült fel olyan adat, amely a rögzített beszélgetések tartalmának valódiságát megkérdőjelezné.

A fentieket támasztja alá **8.számú, 9 .számú és 10.számú tanúk** tanúvallomása is.

Az eljárás során a nyomozó hatóság lefoglalt egy tervrajzot, amelynek alapján hangtompító készíthető. Ezt a tervrajzot - maga által is elismerten - a II.rendű vádlott készítette. A tervrajzon lévő hangtompító igen nagyfokú hasonlóságot mutat azzal a hangtompítóval, melyet az elkövetéshez használt fegyverre szereltek.

Ezeket a bizonyítékokat együttesen értékelve minden kétséget kizáró módon megállapítható, hogy az emberölés elkövetéséhez használt pisztoly a II.r. vádlott birtokában volt amikor visszaélesítették és a már visszaélesített pisztolyt adta el az **I.rendű vádlottnak**.

Kétségtelen, hogy a II.r. vádlott még az I.r. vádlottat terhelő vallomásában sem ismerte el, hogy a pisztolyt visszaélesítve adta el az I.r. vádlottnak. Ennek nyilvánvaló magyarázata, hogy tanúvallomásában önmagára nézve nem akart terhelő adatokat szolgáltatni, ugyanis ha elismeri, hogy a pisztolyt visszaélesítette, úgy engedély nélkül tartott volna lőfegyvert, ezzel pedig saját magát bűncselekmény elkövetésével vádolta volna.

A kifejtettek szerint a pisztoly minden kétséget kizáróan az I.r. vádlotthoz került és ezzel a fegyverrel a sértettet 2006. február 6. napján lelőtték.

A fegyver megszerzése és a sértett megölése között másfél év telt el. Ennek azonban az I.r. vádlott büntetőjogi felelőssége szempontjából nincs jelentősége. Az eljárás során a hatóságok minden kétséget kizáróan bizonyították, hogy az I.r. vádlott a bűncselekmény elkövetése során használt pisztolyt megszerezte. Arra, hogy a fegyver a megszerzését követően a bűncselekmény elkövetésének időpontjáig kikerült volna az I.r. vádlott birtokából, semmilyen bizonyíték nem merült fel. Erre vonatkozóan bizonyítást sem lehetett lefolytatni, hiszen az I.r. vádlott tagadta, hogy az elkövetéshez használt pisztolyhoz bármi köze lett volna. Adott esetben erre nézve az I.r. vádlott ajánlhatott volna fel bizonyítást, védekezésének tükrében azonban ez logikátlan lett volna.

Abból a helyesen megállapított tényből tehát, hogy az I.r. vádlott a II.r. vádlottól megvásárolta a fegyvert, és az a birtokából 2000. február 6. napjáig nem került ki,

csakis azt a következtetést lehet levonni, hogy ezzel a pisztollyal az I.r. vádlott ölte meg a sértettet.

Minden, az ügyben felmerült további bizonyíték közvetett jellegű, csupán annyiban van jelentősége, hogy ezt a következtetést erősíti vagy cáfolja.

Az elsőfokú bíróság helyes mérlegelés alapján vetette el az I.r. vádlott részére alibit igazolni látszó tanúk vallomását.

A gyermekkorú tanúk sok évvel első kihallgatásukat követően több részletre emlékeztek, mint a cselekményt követő első kihallgatásuk alkalmával. Az I.r. vádlottal egy családban élő gyermekek esetében elfogulatlan vallomás nem is várható el. Egyébként a sértett gyermekeinek, 6.számú és 7. számú tanúknak vallomása akkor sem jelentett volna alibit az I.r. vádlott részére, ha azok tartalmát a bíróság elfogadja.

Az irányadó tényállás szerint az I.r. vádlott éjjel 23 óra és 02 óra között követte el a bűncselekményt. Az I.r. vádlott k.....i lakása és a sértett v.....i háza közötti távolságra tekintettel elegendő volt az, ha a vádlott 2000. február 6-ról 7-re virradó éjszaka 01 óránál nem később indul el K.....ról. A gyermekkorú tanúk vallomása pedig nem tartalmaz olyan tény, amelyből az következne, hogy az I.rendű vádlott a bűncselekmény elkövetésének időpontjában kétséget kizáróan otthon volt.

Hasonló okokból helyesen vetette el az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott élettársának a tanúvallomását. Az I.r. vádlottal egy házban lakó személyek - **11., 12. és 13.számú** tanúk - vallomásából az állapítható meg, hogy az I.r. vádlottnak a vádbeli időben volt lehetősége a házat észrevétlenül elhagyni.

Megerősíti az I.r. vádlott bűnösségére vont következtetést N. V. M.-nak a 2000. február 7. napján a B..... Megyei Rendőr-főkapitányság vezetői előtt tett kijelentése. N. V. M.-val a munkahelyén a délelőtti órákban közölték, hogy a férje bűncselekmény áldozata lett, anélkül azonban, hogy a sértett halálának körülményeit, annak részleteit tudomására hozták volna. N.-né a közlésre azzal a kérdéssel reagált: „lelőtték?”. A történetekről a rendőr-főkapitányság két magas rangú tisztje jelentést is készített.

A másodfokú bíróság tanúként hallgatta ki N. V. M.-t és a jelentést készítő nyugdíjas rendőrtisztet.

A 14. számú tanú vallomásában tagadta, hogy a fenti kérdés elhangzott, azt vallotta, hogy ő vadászbalesetre gondolt és arra kérdezett rá. **15.számú** tanú határozottan állította, hogy a sértett feleségének férje halálhírére a jelentésben foglaltak szerinti kérdés volt az első reakciója, ami számukra is meglepetést okozott, ezért is készült róla jelentés.

A másodfokú bíróság a tanúk vallomásának értékelése alapján megállapította, hogy a 14.számú tanú férje halálhírének hallatán azt kérdezte meg, hogy a sértettet lelőtték-e.

A beszélgetésen jelen lévő rendőrtanúknak nem állt érdekében, hogy az elhangzottaktól eltérő kijelentést foglaljanak jelentésbe, sőt éppen a 14.számú tanú szokatlan kérdése motiválta a jelentés elkészítését.

A jelentésből, és a **15.számú tanú**nak a másodfokú bíróság előtt tett vallomásából az a következtetés vonható le, hogy a 14.számú tanú 2000. február 7. napján a

délelőtti órákban már tudomással bírt arról, hogy férjét löfegyverrel ölték meg. Erről pedig csak és kizárólag az I.r. vádlottól szerezhette tudomást.

A cselekmény elkövetési módjából is következtetést lehet levonni az elkövető személyére. A sértett ismerte az elkövetőt, hiszen az éjszakai órákban beengedte a lakásába, ezt támasztja alá az is, hogy nem volt erőszakos behatolási nyom. A helyszíni szemle adataiból megállapítható, hogy a lakásban az elkövető nem kutatott értékek után, hagyományos értelemben vett rablógyilkosság tehát nem történt. A cselekmény személyes indítéka, a motívum az egyszerű életvitelű, haragosokkal nem rendelkező sértett esetében a lehetséges elkövetők körét leszűkítette.

Mellőzi a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet indokolásának 16. oldal utolsó bekezdéséből azt a megállapítást, hogy a sértett nem tudta kifizetni N. V. M. részére a közös tulajdonukban álló ingatlan megváltási összegét. Az iratokból ugyanis megállapítható, hogy a sértett családi segítséggel képes lett volna különélő házastársát kifizetni.

Ugyancsak mellőzi a fellebbviteli bíróság az ítélet indokolásának 27. oldal 2. bekezdéséből azt, miszerint az I.r. vádlott azzal, hogy nem vállalta a poligráfos vizsgálatot, nem ragadott meg minden lehetséges eszközt ártatlanságának bizonyítására. Az ártatlanság vélelmének alapelvéből következik, hogy a terhelt nem kötelezhető ártatlanságának bizonyítására, a Be.4.§ (1) bekezdése értelmében a büntetőeljáráásban a vádlott bűnösségét a vádlónak kell bizonyítani.

A fentiekben írtakra is figyelemmel a másodfokú bíróság megállapította, hogy a megyei bíróság a bizonyítékok egyenkénti és összességükben történő értékelése alapján helyesen következtetett arra, hogy a bizonyítékok köre zárt, azok minden kétséget kizáróan bizonyítják, hogy a vádlottak elkövették a terhükre rótt bűncselekményeket. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan következtetett a vádlottak bűnösségére és az általuk elkövetett cselekményeket többnyire helyesen minősítette.

A vádlottak és védőik által bejelentett fellebbezések az elsőfokú bíróság törvényes mérlegeléssel megállapított tényállását támadják, mely az eljárási szabályokra figyelemmel nem vezethetett eredményre.

A vádlottak terhére megállapított bűncselekmények minősítése körében a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá.

Részben tévedett az elsőfokú bíróság az I.rendű vádlott által elkövetett élet elleni cselekmény minősítésekor.

Az elsőfokú ítélet indokolása szerint az emberölésnek a nyereségvágyból történő elkövetését azért látta megállapíthatónak a megyei bíróság, mert a vádlott magatartásának indító oka az anyagi előny volt. A vádlott N. V. M.-val az érzelmi kapcsolaton túl gazdasági közösségben is élt, a házassági közös vagyonból őt megillető rész a vádlottat is gazdagította. Ezért a sértett megölésén keresztül

kívánta élettársát annak vagyonához juttatni. Ezen túlmenően a vádlottat szorult anyagi helyzete is motiválta. Ezt az is alátámasztja, hogy a cselekményt követő napokban a vádlott és N. V. M. a sértett gépkocsiját elvitték, értékeit pénzzé tették. Az elsőfokú bíróság érvelése e körben csak részben helytálló.

Az eljárás során beszerzett és az elsőfokú bíróság által is értékelt bizonyítékok nem igazolták az I.r. vádlott szorult anyagi helyzetét. Válasát követően az I.r. vádlott 1998. évben 200-300 ezer forinttal rendelkezett. Az ezt követően felvett kölcsönöket 2000. év elején vissza tudta fizetni. A különbözetként jelentkező 100.000 forint előteremtése az I.r. vádlott 1999. év végi fizetése mellett - kb. 80.000 forint - nem okozhatott gondot. A rendelkezésre álló adatok alapján azt lehet mondani, hogy az I.r. vádlott rendezett anyagi körülmények között élt, nem voltak anyagi nehézségei. Erre egyébként a minősítés indokolása körében az elsőfokú bíróság sem hivatkozott.

Az a körülmény, hogy az I.r. vádlott volt házastársának anyja ajándék visszakövetelése címén pert indított 2000. év elején, még nem jelentett rövidesen bekövetkező fizetési kötelezettséget. Az erre irányuló per 2000. október 26. napján fejeződött be, ekkor kötelezte a bíróság az I.rendű vádlottat az ajándékba kapott összeg visszafizetésére.

Az eljárás során sem a nyomozó hatóság, sem az elsőfokú bíróság nem folytatott le részletes bizonyítást arra vonatkozóan, hogy N. V. M. mikor, kinek, milyen összegben adott el olyan ingóságokat, amelyek a házastársi közös vagyon részét képezték. Sem a hagyatéki eljárás iratai, sem más okiratok nem álltak a bíróság rendelkezésére.

A sértettnek törvényes örökösei a gyermekei voltak, akiknek törvényes képviselője N. V. M. volt. Őt ugyan megillette a gyermekek által a sértettől örökölt vagyon kezelésének a joga, azonban a családjogi törvényben meghatározott korlátozással, ami nem biztosított sem a vádlott, sem N. V.M. részére közvetlen hozzáférést az örökölt vagyonhoz.

Az I.rendű vádlottnak semmiféle közvetlen anyagi előnye, haszna nem származott a sértett halálából. Nem vitatható, hogy az I.r. vádlott a N. V. M.-val fennálló élettársi kapcsolata folytán részesült az általa kezelt vagyon hasznáiból. Ilyennek lehet tekinteni a sértett gépkocsijának használatát, az ingóságok értékesítéséből befolyt összeget, később pedig - a v.....i ház árából vett ingatlanok esetében, az ingatlanok hasznosítását, használatát.

Ezek az adatok az I.r. vádlott esetében nem alapozzák meg a nyereségvágyból történő elkövetést.

A nyereségváagnak, mint minősítő körülménynek a megállapíthatóságához az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 15. számú irányelv értelmében szükséges, hogy az emberölés elkövetése révén megszerzett anyagi előny *közvetlen* legyen.

Abban az esetben, amikor az élet elleni bűncselekmény elkövetőjét - mint jelen esetben az I.r. vádlottat - az anyagiasság szemlélet motiválja, vagy az csak *közvetve*

irányul pénzértékben is kifejezhető vagyoni haszon megszerzésére - pl. örökség megszerzése -, nincs helye a nyereségvágyból való elkövetés megállapításának. Ilyen esetben az élet elleni cselekményt aljas indokból elkövetettként kell értékelni, mert az anyagi előny csupán közvetve jelentkezik, ugyanakkor az elkövető ölési cselekményét kiváltó ok erkölcsileg olyan mértékben ellentétes a társadalom normáival, hogy az megalapozza a cselekmény súlyosabb minősítését.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I.r. vádlott cselekményét előre kitervelten elkövetett emberölésnek minősítette. A másodfokú bíróság azonban az elsőfokú ítéletben írtaktól eltérő indokolással tartja megalapozottnak ezt a minősítést.

A megyei bíróság azzal indokolta ennek a minősítő körülménynek a megállapítását, hogy az I.r. vádlott készült a sértett megölésére, ennek érdekében bérnyilkost is keresett és a cselekmény részleteit is eltervezte. Ilyennek tekintette az elsőfokú bíróság a gépkocsi megszerzését, a végrehajtás módját és a cselekmény elkövetési időpontjának kiválasztását.

Azt helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I.r. vádlott minden részletre kiterjedően nem tervezte meg előre a sértett megölését.

A másodfokú bíróság által kiegészített tényállás szerint nem állapítható meg pontosan, hogy a cselekmény elkövetését megelőzően mikor alakult ki az I.r. vádlottban a sértett megölésének a szándéka. A vádlottat kétségtelenül foglalkoztatta a sértett megölésének gondolata, ez azonban még nem jelenti a bűncselekmény elkövetésére vonatkozó szándék kialakulását. Az irányadó tényállás szerint nem volt bizonyított, hogy a vádlott a bűncselekmény végrehajtása érdekében vásárolt gépkocsit, és azzal ment a bűncselekmény elkövetésének helyszínére. Arra sincs bizonyíték, hogy az I.r. vádlott a cselekmény elkövetésének részleteit jóval korábban előre megtervezte. Erre az elkövetés körülményeiből, a végrehajtáshoz használt eszköz megszerzéséből sem lehet következtetni. A bűncselekmény elkövetéséhez használt és engedély nélkül tartott pisztoly beszerzése mintegy másfél évvel megelőzte annak elkövetését, amikor a vádlott a sértettet még nem is ismerte.

Az irányadó tényállásból teljes bizonyossággal arra lehet következtetni, hogy az I.r. vádlott legkésőbb 2000. február 6. napján az esti órákban határozta el a sértett megölését. Azt bizonyosan eldöntötte elindulása előtt, hogy a sértettet az engedély nélkül tartott pisztolyával fogja megölni. Ezt az is alátámasztja, hogy a vádlott nem engedéllyel tartott lőfegyvereinek valamelyikét vitte magával, annak ellenére, hogy két engedéllyel tartott maroklőfegyverrel is rendelkezett.

Ha a vádlott nem akarta volna megölni a sértettet, hanem vele bármilyen okból beszélni akart, de tartott attól, hogy a sértettel való találkozása során őt támadás éri és védekeznie kell, akkor az engedéllyel tartott önvédelmi fegyverét viszi magával.

A vádlott azonban olyan fegyvert vitt V.....ba, amely hangtompítóval és lézerirányzékkal volt felszerelve, és amelynek tartása önmagában is bűncselekményt valósít meg. A pisztolyt tehát nem önvédelmi célból vette magához, éppen ellenkezőleg, a sértett megölése végett.

A vádlott és a sértett közti viszony is a fenti megállapítást támasztja alá.

A sértett házassága az I.r. vádlott és N. V. M. kapcsolata miatt bomlott fel. A sértett és N. V. M. között elhúzódó, a felek között feszültségekkel teli házassági bontóper és vagyonmegosztási per volt folyamatban, amely a vádlott számára is terhes volt. Erre tekintettel semmi nem indokolta, hogy a késő éjszakai időpontban a vádlott azért utazott .V.....ba, hogy a sértettel valamit megbeszéljen.

A vádlott k.....i lakásáról indult el a 40 kilométerre lévő V.....ba. Az út során volt ideje átgondolni a cselekmény elkövetésének módját, a lelepleződés elkerülésének a lehetőségét. Ismerte a sértett életmódját, járt már a lakásában.

Ezekből a tényekből kizárólag a cselekmény súlyosabb minősítésére lehet következtetni. Előre kitervelten követi el az emberölést, aki a cselekmény véghezvitelének helyét, idejét és módját átgondolja, az akadályozó és segítő tényezőket felméri, az elkövetési körülményeket számításba veszi. Az előre kiterveltséget céltudatos cselekvés és egyenes ölési szándék jellemzi. Nem feltétele azonban a felsorolt valamennyi tényező együttes megléte, nem szükséges az ölési cselekmény minden részletének előzetes kidolgozása, valamint az sem, hogy az elhatározás és a cselekmény végrehajtása között hosszabb idő teljen el.

Ezeknek a feltételeknek az I.r. vádlott magatartása maradéktalanul megfelel.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az I.r. vádlott cselekményét a Btk.166.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) és c) pontja szerint minősülő előre kitervelten, aljas indokból elkövetett emberölés büntettének minősítette.

Az I.r. vádlottnak a II.r. vádlottól vásárolt pisztoly engedély nélküli tartásával megvalósított cselekményét a megyei bíróság helyesen értékelte.

A II.rendű vádlott 1998 nyarán rendelkezett egy lőfegyvernek minősülő pisztollyal, amelyre nem volt fegyvertartási engedélye, így cselekményét helyesen minősítette a megyei bíróság a Btk.263/A.§ (1) bekezdésének a) pontjába ütköző lőfegyverrel visszaélés büntettének.

Figyelemmel az elkövetés és az elbírálás között eltelt hosszabb időre, az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, amikor a Btk.2.§-a alapján a cselekmény elkövetése idején hatályos Btk. szabályait alkalmazta. Nem adta azonban indokát döntésének.

A lőfegyverrel visszaélés büntette állapot bűncselekmény, mindaddig fennáll, amíg a lőfegyvert az elkövető engedély nélkül a birtokában tartja. Az irányadó tényállás szerint a II.r. vádlott 1997. év végétől 1998. év nyaráig lőfegyvernek minősülő pisztolyt tartott engedély nélkül birtokában. A II.r. vádlott esetében tehát a cselekmény elkövetési ideje 1997. év vége és 1998. év nyara. Ez utóbbi időpontnak a cselekmény elévülése szempontjából is jelentősége van.

1997. szeptember 15. napjától 1999. február 28. napjáig a Btk.263/A.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző lőfegyverrel visszaélés büntettének az elkövetőjét a törvény 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegette.

Az 1998. évi LXXXVII. törvény 58.§-a 1999. március 1. napjától kezdődően módosította a Btk-t, a cselekmény büntetési tétele 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztésre emelkedett.

Az elkövetés idején hatályos Btk. tehát kedvezőbb elbírálást tett lehetővé a vádlott számára, ezért az elsőfokú bíróság döntése az időbeli hatály tekintetében megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak

A II.r. vádlott védője azért is indítványozta a vádlott felmentését, mert álláspontja szerint a terhére rótt cselekmény büntethetősége elévült, ezért vele szemben büntethetőséget megszüntető ok áll fenn.

A védői álláspont téves.

A Btk.34.§ d) pontja szerint a II.r. vádlott által elkövetett bűncselekmény büntethetőségé-nek elévülése - az irányadó tényállás szerint - 1998. év nyarán kezdődött. A büntethetőség a Btk.33.§ (1) bekezdés b) pontja alapján - a büntetési tétel 5 éves felső határára figyelemmel - 2003 nyarán évült volna el. A II.r. vádlottal az alapos gyanút 2003. május 28. napján közölték. Az alapos gyanú közlése az elévülést a Btk.35.§ (1) bekezdése értelmében félbeszakította, ekkor az elévülés határideje ismét elkezdődött, és az eljárás befejezéséig nem telt el; a II.r. vádlott büntethetősége tehát nem szűnt meg.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel és értékelte.

Mellőzi a másodfokú bíróság az enyhítő körülmények közül az I.r. vádlott büntetlen előéletét. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádlott terhére megállapított kétszeresen minősülő emberölés büntette mellett a lőfegyverrel visszaélés büntettének a büntetés kiszabása szempontjából csupán kisebb jelentősége van, mivel a vádlott egyébként engedéllyel tartott lőfegyverekkel is rendelkezett.

Nagyobb jelentőséggel bír ugyanakkor az enyhítő körülmények között a cselekmény elkövetése és elbírálása között eltelt hosszú idő, amely jelentős időmúlás nem róható fel az I.r. vádlottnak.

Erre figyelemmel a másodfokú bíróság úgy látta, hogy nem indokolt az I.r. vádlottal szemben életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása. A Btk.37.§-ában meghatározott célok a határozott ideig tartó szabadságvesztés-büntetés kiszabása mellett is elérhetők. Ezért a másodfokú bíróság a Btk.85.§ (1) és (2) bekezdésében meghatározott halmazati büntetés keretei között az I.r. vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetést a rendelkező részben írt mértékben enyhítette.

A II.rendű vádlott esetében az elsőfokú bíróság büntetés kiszabását meghatározó tényezőket maradéktalanul számba vette és megfelelően értékelte. A II.r. vádlottal szemben kiszabott mértéktartó szabadságvesztés-büntetés enyhítése nem indokolt, különös tekintettel arra, hogy a büntetés végrehajtásának felfüggesztésével az elsőfokú bíróság minden, a II.r. vádlott javára értékelhető körülményt messzemenően figyelembe vett.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Be.372.§ (1) bekezdése alapján az I.r. vádlott vonatkozásában az élet elleni cselekmény minősítése és a büntetés kiszabása tekintetében megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Tévesen tüntette fel az elsőfokú bíróság az ítélet rendelkező részében a II.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt és nem rendelkezett annak beszámításáról. Ezt a másodfokú bíróság helyesbítette, és a Btk.99.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett a szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

Az ítélőtábla az I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetésbe az elsőfokú határozat kihirdetésétől a másodfokú ítélet meghozataláig eltelt időt a Btk.99.§ (1) bekezdése alapján továbbmenően beszámította.

Tévesen rendelkezett az elsőfokú bíróság az I.r. vádlottat terhelő bűnügyi költség összegéről. A költségjegyzék 24. tételszáma alatti 3.200 forintos költség megfizetésére nem kötelezte, ezért a másodfokú bíróság a vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét a Be.338.§ (1) bekezdésének megfelelően kijavította.

P é c s, 2007. november 5.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Baranya Megyei Bíróság 7.B.333/2006/138. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bf.I.156/2007/23. számú ítéletében írt változtatásokkal a 2007. évi november hó 5. napján mindkét vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett és II.rendű vádlottal szemben a szabadságvesztés-büntetés kivételével végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő